

לבד, בודדת, יחידה.

היא עשתה את זה לגמרי לבד, בלי עזרה, בלי היסוסים, בלי אנחות, ביוזמה שלה. זה קרה בא' דחול המועד פסח תש"ן. הלכתי להשתתף בארוע בגן סאקר לציון שנת ה-60 של תנועת נוער.

גם היא היתה שם.

נמלאתי גאווה בראותי את האלפים שהגיעו. ממש מרשים. ולמרות שאני אף פעם לא הייתי לא חניך ולא מדריך בתנועה, שמחתי להצטרך לחגוג איתם.

אחרי כשלוש שעות של התכנסות ומפגשים, התחילו הקבוצות לנוע לכיוון הכותל. שם, היתה מתוכננת לשעות הערב עצרת גדולה. ים של אנשים עזבו לאט לאט את הגן. אני ישבתי למעלה והסתכלתי למטה וראיתי שגם חניכי סניף עפרה הצטרפו לצעדה. כשכולם עזבו את המקום ראיתי אותה- לבד.

מותר להניח שהיא ידעה שאת כל הגן היא לא מסוגלת לנקות. ואז קרטון אחר קרטון היא מילאה באשפה, בניירות, בפחיות וכו', וזרקה אותם לתוך ה"צפרדע" הגדולה שהיתה מוצבת בצד השני של גן סאקר.

היא לא שמה לב שאני ראיתי אותה מלמעלה. היא אפילו לא שמה לב איך שכל אחד ואחד, בלי יוצא מן הכלל, עבר לידיה בלי להתכופף אפילו פעם אחת לעזור לה והיו שחשבו שאולי היא קצת מגזימה במעשיה והלא מחר, בכל מקרה, יבואו "הם" לנקות את השטח.

המצעד התחיל, ואין זמן להתעכב בגלל שטויות כאלו...

לא ידוע לי כמה זמן היא נשארה, כי גם אני יצאתי מן השטח. דבר אחד היה ברור לי:

לא רק עצם פעולת הניקיון חשובה פה- היה ברור שבחורה לבדה לא מסוגלת להרים את כל הזבל שהשאירו ההמונים בגן סאקר. אבל היא הרגישה אחריות לוותר על הכיף החברתי בהצטרפותה ל"חבר'ה" בדרך לכותל. במקום זה, החשיבות של ארץ ישראל יפה ונקייה, מידותיה המיוחדות ומסירותה הובילו אותה לפעילות הזאת.

חובה נעימה לי לכתוב שורות אלה כדי להודות לה אישית,

לפני כל בית עפרה ובשם מכל מי שחשוב לו פני מדינתינו. המעשה הזה יבלוט בין זיכרונותי של אותו יום.

מסיבות אחדות לא נקטתי בשמה. אך ברצוני לבשר לכם שיושבת בתוך עפרה מדריכה שלדעתי מגיע לה התואר "אשת חיל". אני מקנא בחניכיה ועצוב שאני לא נמנה היניהם.

איזו זכות גדולה יש להם!!!